

Lángi Péter

Verseid tüzésél

Utassy József 70. születésnapján

Apa és fiú és csillagok árvája,
költőm, Utassy Dzsó!
Elárvult a haza, világ világa,
jutott a drága szerelem mély gyászra,
s szép metaforád, az Isten is árva:
elapadt szádon a szó.

70 éve – csupán csillagszösszenet –
érted kiáltozott
aranyeső bokra sárga híreket,
robbantak rügyekből pöttöm levelek,
és a suhogó, gyönyörű kikelet
világra hozott.

Hozott s lerakott – legyen itt a hazád –
e nyárson forgó Földre:
hajszolj csodaszarvast, bujdosó igazát,
tündéri szabadság jogait elkiáltsd,
s egünket valahány csillagpánt
szorítja, te törd le.

Bükkből az Alpokig vártak rád, vártak.
Pokolból jövet
iszonyat árnyát cipelte vállad,
kísértett félelem: álltad, leráztad,
s magány markába gyűrve is halálnak
sziszegtél nemet.

Talán egy csillagon írod most versed,
dünnyögi, tutulja szél.
Hallani vélem, a tollad serceg.
Én már mint halhatatlant ünnepelek,
s lobogó tüzésél verseidnek
mormolom utánad, hogy van remény.